

Af **Liemroth:**

ad § 16.

Stedetfor Begyndelsesordene i denne Paragraph: „I Finantsaaret fra 1ste April 1854 til 31te Marts 1855 bevilges til Udgiſt for Statskaſſen for Kongerigetſ Vedkommende en Sum“ etc. sættes:

I den Tillid, at Hans Majestæt Kongen vil vide at ſjerne fra Ministeriet, eller hos ſamme at høre, mod Grundloven ſtridende Anſtueller, bevilges i Finantsaaret fra 1ste April 1854 til 31te Marts 1855 til Udgiſt for Statskaſſen for Kongerigetſ Vedkommende en Sum etc. etc.

Formanden: Jeg ſkal forſt ſætte under Forhandling Ændringsforſlaget til § 23 tilligemed den dertil hørende Paragraph. Hvis dette Ændringsforſlag ſkulde blive vedtaget, maa der, ſom ogsaa er bemærket i Ændringsforſlaget, foregaae en Forandring ſaavel i § 23 ſom i § 16, hvilken ligefrem er en Opsummeringsforandring. Discussionen herover er aabnet. Rigsdagsmanden for Ddenſe Amts 1ſte Valgtreds (Schovelin) har Ordet.

Schovelin: Finantsudvalgetſ Fleertal har indſtillet, at Thinget ſkal vedtage Finantslovsforſlaget ſaaledes, ſom det er kommet fra Landſthinget. Da jeg ikke kan være enig med Udvalgetſ Fleertal heri, har jeg anſeet det for min Pligt at ſtille et Ændringsforſlag, ſom gaaer ud paa, at Thinget ſkal vedtage Finantsloven i den Form, hvori den blev vedtagen her ved 3die Behandling i December Maaned. Finantsloven er nemlig en Lov af den Beſtaffenhed, at, derſom de to Thing ſkulde blive enige om dens enkelte Beſtemmelſer, ſaa vil Lovens Forhandling hvert Aar trække utilbørligt langt ud. Det er derfor aldeles nødvendigt, at Finantsloven endelig afgjøres af et af Thingene. Nu er der i Grundloven beſtemt, at Finantsloven forſt ſkal forelægges i Folkethinget, og derfor mener jeg ogsaa, at det bør være Folkethinget, ſom endelig afgjør Finantsloven. Selv om Landſthinget med ſtor Genſtemmighed ved de forſkjellige Behandlinger foretog en Forandring i Finantsloven, ſaa vilde det dog ikke være rigtigt, om Folkethinget

vilde tiltræde en ſaadan Forandring. Forend denne Finantslov har der været behandlet fire, hvilke alle ere endeligt afgjorte i Folkethinget, og Landſthinget har tiltraadt dem ſaaledes, ſom de ere come herfra. Da denne 5te Finantslov var ſendt til Landſthinget, blev den i omtrent 2 Maaneder behandlet af et Udvalg, ſom eenſtemmigt tiltraadte at vedtage Loven ſaaledes, ſom den var kommen herfra, hvilket ogsaa blev vedtaget ved 2den Behandling. Det var forſt ved 3die Behandling, at et Ændringsforſlag, ſom blev taget tilbage af Reſgeringen og derpaa optaget af et Medlem, blev vedtaget af Thinget, uagtet det ſamme Forſlag var forkaſtet ved 2den Behandling med ſtor Majoritet, nemlig 27 Stemmer mod 7. Under ſaadanne Forhold finder jeg navnlig ikke, at der kan være nogen Anledning for Folkethinget til at gaae ind paa den i det andet Thing vedtagne Forandring, og det er derfor, at jeg har ſtillet et Ændringsforſlag, ſom gaaer ud paa at vende tilbage til den Form, hvorunder Loven tidligere er vedtaget.

Ordføreren (Kauſer): Med Henſyn til de almindelige Anſtueller, ſom den ærede Rigsdagsmand for Ddenſe Amts 1ſte Valgtreds (Schovelin) har udtalt om den Indſtydſe, ſom ethvert af Thingene bør have paa Finantslovens Vedtagelſe, da troer jeg at turde ſige, at hele Udvalget i ſaa Henſeende er enig med ham. Derimod har man troet, at der i det foreliggende Tilfælde kunde være Grund til at tiltraade Thinget at afvige fra de Grundſætninger, ſom man ellers i Almindelighed finder rigtige. Med Henſyn til det, hvorom Spørgsmaalet her dreier ſig, om $\frac{2}{5}$ af 200,000 Rd., ſom ſkal beſpares ved Hjempermittering af Mandſkab, forholder det ſig nemlig paa følgende Maade. Da Finantsloven for henimod fire Maaneder ſiden var til 3die Behandling her i Thinget, vare Forholdene ganſke anderledes end nu; der var dengang aldeles fredelige Forhold, og der var ingen Grund til at antage, at det ſkulde være nødvendigt at beholde en ſtorre Troppedyrke paa Benene end i Almindelighed under aldeles fredelige Forhold, ja Udvalget troede endog, at det ſnarere vilde virke ſtabeligt og foruroligende at have en ſtorre Styrke paa Benene. Det var imid-